

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **N. M.**, narozený dne xx. xx. xxxx
státní příslušností xx
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem,
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2019 č. j. xx

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Žalobce je toho názoru, že nejsou dány důvody pro postup dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, přičemž ačkoliv žalobce výslovně uvedl, že v domovském státě nevykazoval žádnou politickou aktivitu a nebyl nikterak pronásledován, tak ve své výpovědi sdělil skutečnosti, ze kterých vyplývá, že podaná žádost nezakládá toliko na ekonomických důvodech, neboť má sociální přesah, pro který měla být posouzena dle § 14 zákona o azylu, avšak možnými důvody pro udělení humanitárního azylu se správní orgán nikterak nezabýval. V této souvislosti žalobce uvádí, že jej k cestě do Evropy přinutil nátlak dotěrných věřitelů, vůči kterým mu vznikl dluh nikoliv z vlastní lehkovážnosti, nýbrž z důvodu okolnosti nezávislé na jeho vůli, tj. z toho důvodu, že se mu zkazilo ovoce, se

kterým chtěl následně obchodovat, přičemž jeho pobyt v Evropě je jedinou cestou k tomu vyhnout se nátlaku a hrozícímu násilí ze strany věřitelů, kombinovaného ze zlobou vlastní rodiny. Žalobce dále sdělil, že jeho vůle pracovat na území České republiky není založena na vidině vlastního obohacení, neboť jak uvedl, vyživuje rodinu, pročez jeho zájem na získání finančních prostředků vyplývá ze snahy zabezpečit rodinu, které by bez tohoto hrozila značná finanční nouze a neschopnost uhradit vzniklé pohledávky, která by ji následně dovedla ke ztrátě ubytování a jistému bezdomovectví, které s ohledem na své děti nechce připustit. Těžiště argumentace spočívá v ekonomických důvodech, ale nelze přehlížet jejich sociální přesah, neboť další budoucnost žalobce dopadá do života členů jeho rodiny, a to zcela existenčním způsobem. S ohledem na to, že skutečně neprezentoval žádné politické důvody podané žádosti a de facto ani nevyjádřil obavu stran svého života a zdraví v případě vycestování do domovského státu, tak lze se správním orgánem souhlasit v tom, že důvody dle § 12 zákona o azylu v jeho případě dány nejsou. Žalobce se však domnívá, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil možnosti § 14 zákona o azylu, neboť jeho případ vykazuje důvody podřaditelné pod kategorii zvláštního zřetele, pročez by neudělení mezinárodní ochrany mohlo vyústit v likvidační dopad do života členů jeho rodiny, která, jak vyplynulo z výpovědi žadatele, není schopna si obstarat prostředky pro krytí finančních nákladů jiným způsobem, než skrze práci žalobce. Žalovaný správní orgán však odmítl zabývat se otázkou (ne)humánnosti neudělení azylu a tuto úvahu odmítl postupem § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, a to s odůvodněním, že prezentovaná argumentace je ryze ekonomického charakteru, ačkoliv i přes její ekonomický základ je charakteru sociálního a rodinného. Právě z důvodu přesahu ekonomických zájmů do celkového života členů jeho rodiny má žalobce za to, že je aplikovaný postup dle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu nesprávný a nezákonný, neboť žádost měla být věcně projednána dle § 12, § 14 a § 14a cit. zákona.

3. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby. Poznamenal, že žalobce se ve svých námitkách pohyboval pouze v teoreticko-právní rovině bez potřebného přesahu do jeho konkrétního azylového příběhu. Odkázal na obsah správního spisu. Podle něj bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla snaha žalobce legalizovat svůj další pobyt v České republice. Shledal, že důvody, proč žalobce opustil vlast a požádal o udělení mezinárodní ochrany, jsou pouze ekonomické. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003 sp. zn. 2 Azs 40/2003. Byl toho názoru, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Podotkl, že nebyly prokázány důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, nebo doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, ani existenci těchto důvodů žalobce v řízení před správním orgánem netvrdil. Trval na tom, že se dostatečně zabýval žalobcem uplatněnými důvody pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud jde o námitku neposouzení žádosti z pohledu naplnění podmínek dle ust. § 14 zákona o azylu, odkázal na ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

5. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 16. 6. 2019 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Ke své žádosti uvedl, že je uzbecké národnosti, dorozumí se uzbecky a částečně rusky. Vyznává sunitský islám, nemá politické přesvědčení. Je ženatý a má dvě dcery, jeho rodina žije v XX. Ve vlasti byl naposledy v roce 2016, dne 18. 6. 2018 vstoupil na území České republiky z Polska. K předchozím pobytům ve státech Evropské unie uvedl, že měl v roce 2017 polské pracovní vízum, také byl krátkodobě jako turista ve Francii. Vízum či povolení k pobytu měl pouze v Polsku, o mezinárodní ochranu nikdy dříve nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý. K důvodům své žádosti o mezinárodní ochranu na území České republiky poukázal na to, že musel vydělávat peníze, ale v Polsku dle jeho názoru byla nízká mzda. Ve vlasti dluží peníze, a proto se bojí vrátit, jelikož by mohl být zažalován.
7. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 19. 6. 2019 dále sdělil, že příčinou odchodu z vlasti v roce 2016 byly finanční problémy v rodině. V letních měsících se zabýval nákupem a prodejem ovoce, snahu o rozvoj podnikání mu překazila skutečnost, že se mu v roce 2016 zkazilo ovoce k prodeji, kvůli čemuž se stal dlužníkem ovocnářů. Jinak pracuje jako řidič, z toho platu však nebyl schopen své dluhy splácet, proto vycestoval do Polska, kde bylo snadné vyřídit vízum. Na dotaz ohledně výše dluhu uvedl, že jedné osobě dluží 17.000 amerických dolarů a druhé osobě 2.000 amerických dolarů. Při návratu do vlasti by se obával toho, že mu věřitelé již neuvěří snahu dluh splatit. S tím, že žadatel o mezinárodní ochranu nesmí půl roku pracovat je srozuměn, v loňském roce žádal o vízum strpění, ale byl odmítnut a nemá tedy jinou možnost. Vzhledem k tomu, že je jediným živitelem rodiny, tak se při návratu do vlasti obává neschopnosti splácet dluhy a následné ztráty domu.
8. Žalovaný si také obstaral informace o Uzbekistánu, konkrétně informaci Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 2. 2019 „Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi“, informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 7. 3. 2019 č. j. 102817/2019-LPTP „Uzbekistán – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí“. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 7. 2019 č. j. XX byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.*
11. Podle ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

12. Zdejší soud má za to, že žalovaný řádně zjistil skutkový stav věci (ust. § 3 správního řádu). Za tímto účelem provedl se žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny skutečnosti týkající se okolností jeho odchodu z vlasti, jeho života v zemi původu i v České republice a důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž shromáždil informace o situaci v Uzbekistánu. Na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, byla snaha o legalizaci dalšího pobytu na území České republiky. Na str. 3 napadeného rozhodnutí pak konstatoval, že: „z výpovědi výše jmenovaného zcela jasně vyplynulo, že důvodem jeho odchodu z vlasti byly pouze a jen ekonomické důvody. Sám žadatel za důvod své cesty do Polska, a následně i do ČR, a podané žádosti o mezinárodní ochranu označil snahu vydělat si v ČR finanční prostředky na splacení dluhu, který v Uzbekistánu měl a má u soukromých věřitelů. Jiné důvody odchodu z vlasti a následného podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR žadatel nesdělil a neuvedl ani žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Naopak výslovně potvrdil, že v Uzbekistánu nikdy neměl žádné potíže se státními orgány. O mezinárodní ochranu pak jmenovaný požádal pouze proto, že mu bylo odmítnuto udělení víza za účelem strpění pobytu na území ČR, a nemá tak žádnou jinou možnost, jak zde i nadále setrvat.“
13. Napadené rozhodnutí je podle soudu odůvodněné dostatečně, srozumitelně a přezkoumatelným způsobem. Je z něj jednoznačně zřejmé, jaký závěr žalovaný učinil a na základě jakých skutečností. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
14. S posouzením věci tak, jak jej učinil žalovaný, se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobce v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné obavy plynoucí ze situace ve vlasti, nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ust. § 12 zákona o azylu, nebo že mu hrozí vážná újma podle ust. § 14a zákona o azylu. Takové skutečnosti neuvedl ani v žalobě. Důvody, proč žalobce opustil vlast, byly pouze ekonomické, o udělení mezinárodní ochrany požádal, neboť mu nebylo prodlouženo oprávnění k pobytu na území České republiky a on zde chtěl zůstat a pracovat. K důvodům podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce konstatoval: „Vím o tom, ale aspoň po půl roce budu moci pracovat. Vloni jsem požádal o vízum strpění, ale odmítli mě, nemám jinou možnost, musím tady zůstat.“ Při pohovoru dne 19. 6. 2019 jednoznačně deklaroval, že ze země původu odjel za prací, neměl žádné problémy se získáním víza ani se státní správou ve vlasti, závěrem podotkl: „Mým cílem je co nejdříve vrátit dluh a pak žít se svojí rodinou.“ Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelem legalizace svého dalšího pobytu v České republice a možnosti zde i nadále pracovat. Uvedl tak pouze ekonomické důvody podání žádosti.
15. V této souvislosti lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020 č. j. 4 Azs 415/2019-24, ve kterém kasační soud shledal: „V případě námítky týkající se nesprávné aplikace § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 9. 12. 2003, č. j. 7 Azs 32/2003 - 60. V tomto rozsudku kasační soud aproboval zamítnutí žádosti § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu v případě žadatele, který „opakovaně uvedl, že měl ekonomické problémy, proto chtěl do ČR, aby si zde našel práci. Dále výslovně zdůraznil, že udělení pokuty za nenastoupení vojenské služby nepovažuje na rozdíl od špatné ekonomické situace v zemi původu a nemožnosti získat zaměstnání za důvod žádosti o azyl. Ze shora

uvedeného je patrné, že hlavním a prakticky jediným relevantním důvodem, pro který stěžovatel žádal o azyl, jsou ekonomické důvody. Tento nikdy neuvedl, že by v zemi svého původu byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo měl odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, jak stanoví zákon o azylu v ust. § 12, pokud jde o důvody udělení azylu. Stěžovatelův odkaz na zavádějící a účelově kladené otázky v průběhu pohovoru před správním orgánem proto soud shledává jako nedůvodné a účelové.“ Tyto závěry lze bezezbytku aplikovat také na nyní posuzovaný případ. Stěžovatel totiž v řízení před žalovaným uvedl pouze to, že podal žádost o mezinárodní ochranu proto, že byla zamítnuta jeho žádost o udělení pracovního víza. V zemi původu neměl možnost vydělávat peníze, které potřeboval pro podporu nemocných rodičů a pro založení vlastní rodiny. Platy v Uzbekistánu jsou nízké.“

16. K povaze mezinárodní ochrany zdejší soud také připomíná rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2019 č. j. 3 Azs 144/2018-24, ve kterém se uvádí: „Je proto zřejmé, že žádost o azyl nechtěl stěžovatel využít jako prostředek k ukrytí před pronásledováním, ale chápal jej pouze jako způsob legalizace svého pobytu, aniž by mu v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, čj. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“ Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území České republiky slouží primárně instituty dané zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoli ty upravené zákonem o azylu.
17. Pokud jde o námitku žalobce, že se žalovaný měl zabývat též možností udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, Městský soud v Praze odkazuje na ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu, podle kterého *jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b.* Vzhledem k tomu, že žalovaný vyhodnotil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou, neposuzoval v souladu s citovaným ustanovením, zda žalobce splňuje důvody pro udělení azylu podle ust. § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle ust. § 14b zákona o azylu. Ani tuto námitku tak soud nepovažuje za důvodnou.
18. Městský soud v Praze uzavírá, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl pouze ekonomické důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nesdělil žádnou skutečnost svědčící o tom, že by v jeho případě mohly být naplněny důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný tak postupoval správně, když žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
19. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. září 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně